

ЕЛЕНА. -

Хубава? - Назад

вземи си думата! Деметрий в тебе  
е влюбен, о блажена хубавице!  
Очите ти са две звезди полярни,  
гласът ти е по-сладък и по-звучен  
от песента на чучулига лете.  
О, научи ме като теб да гледам,  
предай ми тая тайна, чрез която  
сърцето на Деметрия владееш.

ХЕРМИЯ. -

Презирам го - и все пак той ме люби.

ЕЛЕНА. -

Да можеха и моите молби  
към мене любовта му да събудят!

ХЕРМИЯ. -

И колкото по-силно аз го мразя,  
той толкова по-смело ме преследва.

ЕЛЕНА. -

А колкото по-силно аз го любя,  
той толкова по-силно ме отбягва.

ХЕРМИЯ. -

За лудостта му аз не съм виновна.

ЕЛЕНА. -

Не ти, а твоята идубост. О, да беше  
виновна моята хубост за това!

ХЕРМИЯ. -

Бъди спокойна! - Няма вече той  
да види моето лице: Лизандър  
и аз ще бягаме от тук. Преди  
да бях го видяла, Атина беше  
за мене рай! - и колко чар тогава  
таеше любовта ми, ала той  
превърна моя рай във ад.

ЛИЗАНДЪР. -

Елено,

пред тебе ний разкриваме сърцата си:  
да бягаме решихме от Атина. <sup>5.</sup>

ХЕРМИЯ. -

Там, дето ти и аз в гората често